

Kayıp Yazar 1

– Lütuf VELİ · 14 Haziran 2011

O akşam her zamankinden farklıydı Korhan'ın duyguları. Her günü oldukça renkli geçerken bugün çok sıkıcıydı yaşam. Sabah evden ayrıldığında tatsız bir sürpriz bekliyordu onu. Ülkesini satmakla suçlayan bıyıkları henüz terlemiş bir genç yolunu kesmiş bin türlü hakarete bulunmuştu da sadece tebessüm etmişti bu gencin feveranına. Gencin konuşması bittikten sonra; haklısın belki senin bakış açına göre ben bir hain olabilirim. Vatan denilen bu toprakların sahibi olduğunu sanan herkes de öyle sanabilir. ``Ama ben ülkemi seviyorum.`` Demiş geride bırakmıştı bu aşırı şoven gördüğü genci.

Evdeydi şimdi ve bu olayın muhasebesini yapıyordu. Bu genç belki de en cesuruydu kendine hain gözüyle bakanlar içinde. Nerde yanlış yaptım ya da yapıyorum diye düşündü Korhan Namuk...Soy isminin başındaki "N" yi kullanmayıp ,değiştirip Yamuk yapmıştı bir kısım ulusalcı ,milliyetçi medya...

``Osmanlının son döneminde bir milyon ermeniye ve 30 bin Kürt`ü öldürdük`` dediği için.`` Belki abartmışımdır `` dedi bunları düşünürken.`` Ama ha bir milyon ha on kişi ne fark eder ki sonuçta başka ırktandır diye insanları öldürmüşüz ya...Ne var bunda insan geçmişiyile yüzleşmeli,tarihinden utanmamalı.Hitler,Mussolini kıydığı canların hesabını ödemedi mi...N'olmuş yani Hitlerin kıyımından dolayı Almanya Yahudilerden özür dilediyse...``

``Türk devleti de Ermenilerden,Kürtlerden özür dileyince küçülür mü...Asıl küçüleceğini düşünmek küçüklük değil mi.``

Hayli canı sıkılmıştı Korhan'ın. Tüm randevularını ,toplantılarını dahası genç yazarlar için vereceği konferanslar iptal etmişti. Bu millet için Korhan Namıklar fazla lüks dedi elindeki Fransa'dan getirdiği kırmızı şarabı yudumlarken. Ancak şarabın tadı da hoş değildi, Sen nehrinde şehrin ışıklarını yudumlarken içtiği kadar.Paris rüyalarının şehriydi.Hücrelerinin yenilendiğini hissetti bu şehirdeki günlerini hatırlayınca.Fransız yazar dostu Mondö ile geçirdiği o inanılmaz bir hafta ve kültür şehri Paris'in derinlikleri hayallerinden de öteydi.

``İstanbul, bu şehri garabet, köhne Bizans köylü şehir... Entellerinde bile bir köylü kültürü hakim bu şehrin oysa Paris öyle mi Kültürün mirası beşiği, iki yüz yıllık şehirleşme kültürü hiçbir olur mu bu aziz şehirle bu yontulmamış güruhların şehri... Bu şehri ve insanları sevmiyorum`` dedi son yudum şarabı dikerken başına.

Bu mekan bu ev yakın birkaç dostunun dışında kimsenin bilmediği kaçış mekanıydı.Ne zaman canı sıkılsa,kötü bir olay yaşasa etrafına yurt dışına çıktığını sekreteri aracılığıyla yazar tebdili kıyafet bu evde inzivaya çekilirdi.Ev dıştan görüldüğünde sade bir memur evi görünümünde olsa da içi her türlü kişisel lükse göre dizayn edilmişti.Yılda en az üç beş kez bu kaçamakları yapardı Korhan...Yine o kaçamaklardan

birindeydi.,hem biraz da canı sıkındı bu halka kendini sevdirememekten.Oysa dünya seviyordu onu ve eserlerini. Dostu Yaşar Kemal bile bu sevgiye mazhar olamamıştı. Ne hikmetse bu ulusun yüzde sekseni sevmiyordu bıraksalar belki de bir kaşık suda boğacak kadar nefret ediyorlardı. Bu ne ilkelik dedi alkolün verdiği rahatlamayla yatağında uzanırken.